

Arrest

**nr. 210 572 van 5 oktober 2018
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 1 dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gezien het verzoekschrift in de zaak sub 2 dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 10 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER, loco advocaat F. GELEYN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 14 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden hun dossiers op 17 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers worden door het CGVS gehoord op 3 en 30 november 2016.

1.2. Op 23 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u soennitisch moslim van Arabisch etnische origine en bezit u de Irakese nationaliteit. U bent geboren op 10 september 1996 te Anbar, Irak maar uw familie verliet Anbar omdat al Qaeda er actief was en omdat de personen die zich niet aansloten bij al Qaeda werden vermoord. Uw familie verhuisde naar de wijk Kadhimiya in Bagdad. In 2006 kreeg uw familie een dreigbrief zoals ook uw burens hadden gekregen voordat zij vermoord werden. Uw familie besloot naar Hay Dagh in de wijk al Mansour te Bagdad te verhuizen.

In 2008 diende uw vader een sollicitatie in als ambtenaar bij de provincieraad van Bagdad. Hij werd er aangenomen als verantwoordelijke voor overeenkomsten met privé-bedrijven. Uw familie keerde in 2011 terug naar de wijk Kadhimiya omdat de regering er voor stabiliteit zorgde. Eind 2011 kreeg uw vader verschillende bedreigingen van onbestaande bedrijven. De toenmalige minister van binnenlandse zaken, Jawad al-Bolani, gaf uw vader de raad om familieleden in te schakelen als lijfwacht. Uw broers [O.] en [H.] kregen een job als lijfwacht van uw vader en ook u begon voor hem als lijfwacht te werken in 2012. De situatie was toen stabiel.

In 2013 kreeg uw vader nieuwe bedreigingen van een bedrijf dat een goedkeuring eiste voor werken die niet werden uitgevoerd. Leden van dit bedrijf boden uw vader geld aan om dit contract goed te keuren. Uw vader berichtte hierover aan de minister van binnenlandse zaken, die hem opdroeg om het dossier aan de controledienst te geven. Uw vader deed dit maar kreeg hierom bedreigingen van het bedrijf. Uw vader vroeg aan Ahmed al Khafaji, een parlements lid, om onderzoek te voeren naar de bedreigingen.

Op 14.10.2014 kwam Ahmed al Khafaji op bezoek bij de provincieraad. Hij vroeg uw vader om mee te komen naar zijn wagen. U en uw broers namen jullie eigen wagen en reden voorop en drie wagens volgden jullie. Voor de controlepost van Kadhimiya stopten jullie en stapte uw vader weer in jullie eigen wagen. Eén van de wagens van Ahmed al Khafaji zat vol met explosieven en ontplofte. Ahmed al Khafaji kwam hierbij om het leven. Jullie wagen werd beschadigd maar u, uw vader en broers bleven ongedeerd. Door de schok kreeg uw broer [H.] later wel de ziekte van Crohn.

In de maand februari van 2015 kreeg uw vader een dreigbericht op zijn telefoon. Hierin stond dat hij de eerste maal overleefd had maar dat hij de tweede maal niet zo gelukkig zou zijn en dat hij het onderzoek moest opgeven. Ook op 18 juli 2015 kreeg uw vader verschillende dreigberichten maar hij besteedde hier geen aandacht aan. Hij droeg u echter op het land te verlaten indien er iets met hem zou gebeuren.

Op 22 juli 2015 gingen uw vader en uw broer [O.] medicijnen kopen voor [H.] bij de apotheker. Vijftien minuten na hun vertrek kreeg uw broer [H.] telefoon van uw buurman, [M.S.a.S.]. Hij vertelde uw broer dat gemaskerde personen in zwarte Hummer-wagens uw vader en broer deden stoppen, uw broer [O.] neerschoten en uw vader ontvoerden. Uw broer [H.] wilde ter plekke gaan maar u besloot dat u met uw broer, zus en uw moeder naar uw grootvader zou gaan. Bij uw grootvader aangekomen vertelde u aan uw zus en uw moeder wat er gebeurd was. Uw grootvader was naar de plaats van het misdrijf gegaan, had het lichaam van uw broer in ontvangst genomen in het ziekenhuis van Yarmouk en had de politie verwittigd.

U besloot dat u Irak moest verlaten. Uw grootvader voorzag u hiervoor van geld. Op 24.07.2015 reisde u samen met uw moeder, uw broer [H.] en uw zus [F.] met de wagen van een smokkelaar van Bagdad naar Zakho, Sulejmaniyah in het noorden van Irak. Daar stak u de rivier over naar Turkije en reisde u op 25 juli 2015 naar Izmir, waar u op 26 juli 2015 aankwam. U verbleef 2 dagen in Izmir in het huis van een smokkelaar en nam op 28 juli 2015 de boot naar Griekenland. Voor het inschepen nam de smokkelaar uw paspoort en dat van uw zus en moeder af. Uw broer [H.] verklaarde dat hij zijn paspoort nodig zou hebben voor zijn asielaanvraag maar verloor het op zee. U reisde verder door Europa en kwam aan in België op 11 september 2015 en vroeg op 14 september 2015 asiel aan samen met uw moeder, broer en zus.

Om uw asielaanvraag te staven legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs; een werkbade van het ministerie van binnenlandse zaken; een

overlijdensakte van uw broer [O.]; een kopie van een dreigbrief; een kopie van een ontheemdenkaart; een kopie van een bewijs van een uitkering als ontheemde; een kopie van een bevestiging van woonst in al Mansour-wijk; een kopie van de werkbadge van uw vader; een kopie van de woonstkaart van uw vader en de identiteitskaarten van uw moeder en zus.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreest in Irak te zullen worden gedood of ontvoerd door leden van sjiiitische milities omwille van het werk van uw vader als controleur van contracten bij de provinciale raad van Bagdad en zijn weigering om toe te geven aan corruptie. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Vooreerst moet gesteld worden dat uw verklaringen betreffende de positie van uw vader dermate vaag en ongeloofwaardig zijn dat zij het CGVS niet in staat stellen om een correcte inschatting te maken van het persoonlijke risico dat zowel uw vader als u en uw broer [H.] - zijn familieleden en persoonlijke lijfwachten - in Bagdad lopen.

Zo is het weliswaar aannemelijk dat u bekend bent met de omgeving van het gebouw van de provincieraad (CGVS 1, p6, 7), maar moet worden opgemerkt dat u slechts beperkte verklaringen aflegde betreffende de precieze functie van uw vader. Ook kunnen deze verklaringen onderling moeilijk met elkaar in overeenstemming worden gebracht. Bij het beantwoorden van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde u namelijk dat uw vader tijdens de verkiezingen voor de provincieraad in Bagdad in 2008, tot winnaar uitgeroepen werd (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u echter dat u niet wist of uw vader in 2008 aan verkiezingen had deelgenomen maar dat hij gesolliciteerd had en voor de functie aangenomen werd (CGVS1, p10, 11). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS stelde uw advocaat dat u niet veel weet over verkiezingen (CGVS 1, p16). Hierbij moet worden opgemerkt dat u bij DVZ expliciet verwees naar de gemeenteraadsverkiezingen, dat u op het CGVS verklaarde dat u een kopie van het interview bij DVZ gekregen had en dat uw verklaringen bij DVZ aan u werden voorgelezen. Bovendien heeft u deze verklaringen ondertekend (CGVS 1, p2 en DVZ vragenlijst). Bijgevolg is de vastgestelde tegenstrijdigheid manifest.

Hoe dan ook legde u uiterst beperkte verklaringen af betreffende de inhoud van de job die uw vader uitvoerde. Zo verklaarde u dat uw vader administratief werk deed en onderzoek deed of bedrijven wel effectief hun werk voor de overheid hadden uitgevoerd. Gevraagd hoe zo'n onderzoek dan wel ging, verklaarde u geen details van dit werk te kennen, omdat u zijn persoonlijke veiligheidsagent was (CGVS 1, p6). Ook zou u zelf geen contact meer onderhouden met de provincieraad, hoewel u er zelf werkzaam was als lijfwacht van uw vader en hoewel u verklaarde dat uw vader vanuit zijn functie voor deze raad verschillende malen bedreigd werd. Gevraagd of u contactgegevens had van uw werkgever, sprak u slechts over uw sollicitatieprocedure (CGVS 1, p6). Later herhaalde u dat u niet op de hoogte was van de details van het werk van uw vader en verklaarde u dat deze details u niet boeien (CGVS 1, p11). Deze houding is onaannemelijk, gelet op het feit dat u verklaarde dat uw vader bedreigd werd door bedrijven waarmee hij omwille van zijn werk in aanraking kwam en gelet op het feit dat u stelde als lijfwacht voor uw vader te hebben gewerkt. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u in zekere mate op de hoogte bent van het werk van uw vader om de mogelijke risico's die hieraan verbonden zijn correct te kunnen inschatten, hetgeen allerm minst het geval bleek.

Ook legden zowel u als uw broer onaannemelijk vage verklaringen af betreffende de personen of organisaties die uw vader dan wel bedreigd zouden hebben. Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat uw vader eind 2013 door een bedrijf bedreigd werd. Toen u om meer informatie gevraagd werd, verklaarde u slechts dat dit bedrijf in contact stond met één van de leiders van de overheid. U wist echter niet welke overheidsleider dit was en antwoordde slechts in zeer algemene en vage termen toen u gevraagd werd hoe u wist dat dit bedrijf dan dergelijke contacten had (CGVS 2, p8). Ook uw broer [H.] verklaarde dat uw vader in 2011 door een directeur van een bedrijf bedreigd werd maar wist niet welke directeur dit was. Uw broer verklaarde slechts dat uw vader hier niet over sprak, hoewel dit bedrijf er zelfs mee dreigde zijn kinderen (dus ook u en uw broer) te vermoorden (CGVS broer O.V. [...], p10). Ook verklaarde uw broer niet te weten met welk bedrijf uw vader later problemen kreeg en wist hij ook niet te vertellen welke politieke connecties dit bedrijf dan wel zou hebben gehad. Ook uw broer heeft nagelaten hier informatie over op te zoeken (CGVS broer O.V. [...], p11). Dat u en uw broer als lijfwachten van uw vader dermate weinig kennis bezitten over de functie van uw vader en de problemen die hij hieromtrent had, is erg opvallend. Bovendien moet worden opgemerkt dat u sinds 2012 als

lijfwatch van uw vader werkte en dat u zelf stelde dat u als lijfwacht informatie kon krijgen die belangrijk was voor uw werk (CGVS 1, p9, 11). Indien niet alleen uw vader maar ook u en uw broers als lijfwachten bedreigd werden door bedrijven waarmee uw vader in contact kwam, kan worden aangenomen dat u hiervoor minstens enige interesse toont. De onwetendheid en de schijnbaar onverschillige houding die u en uw broer tonen ten opzichte van de identiteit van de belagers die niet alleen jullie vader maar ook jullie zelf naar het leven stonden, is pertinent ongeloofwaardig gelet op de rol van u en uw broer als lijfwacht van jullie vader. Net als uw gebrekkige kennis over de inhoud van het werk van uw vader, doet ook uw onwetendheid ten opzichte van uw belagers ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U legde weliswaar een kopie van de werkbadge van uw vader neer, maar deze badge vertoont enkele eigenaardigheden. Zo is deze opgesteld in gebrekkig Engels: de woorden "authorized" en "weapon" zijn geschreven als "Authoraized" en "Wapon". Daarnaast is het opvallend dat deze badge vermeldt dat uw vader, als ambtenaar verantwoordelijk voor de controle van openbare aanbestedingen, de bevoegdheid had om zowel een pistool als een aanvalsgeweer van het type 'AK', (Kalasjnikov) te dragen. Bovendien betreft het hier slechts een kopie van een badge en blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat officiële documenten in Irak eenvoudig nagemaakt of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van dit document is bijgevolg gering, niet in het minst gelet op de vormelijke afwijkingen ervan. Dit document kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat uw vader een belangrijke, administratieve positie had bij de provincieraad, laat staan om aan te tonen welke problemen uw vader omwille van zijn werk zou hebben ervaren (document 10). Ook uw eigen werkbadge die u neerlegde (document 4) kan in Irak of daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen worden. Ook verklaarde u opvallend genoeg dat u niet in het bezit bent van andere documenten in verband met het werk van uw vader, hoewel redelijkerwijze verwacht kan worden dat met een officiële functie voor de provincieraad van de hoofdstad meer officiële documenten verbonden zijn.

Vervolgens is het uiterst opvallend dat u, als de zoon en lijfwacht van uw ontvoerde vader, dermate weinig details kan geven over het netwerk van uw vader in Bagdad, die relevant zijn voor het door u verklaarde vervolgingsprobleem.

Zo bent u uiterst vaag over de rol van Ahmed al Khafaji, parlamentslid en vriend van uw vader die volgens uw verklaringen omkwam bij een aanslag op het leven van uw vader. U verklaarde dat deze persoon een vriend was van uw vader, dat uw vader contact met hem had opgenomen in verband met de bedreigingen en dat uw vader vlak voor de aanslag een gesprek had in de wagen van dit parlamentslid (CGVS 1, p9, 10; CGVS 2, p2). U verklaarde echter niet veel informatie over deze persoon te hebben, enkel te weten dat het een vriend van uw vader was en een lid van de partij van Noori al Maliki, en dat die met uw vader voor de provincieraad werkte. U verklaarde dat u zich verder niet bemoeide met het werk van uw vader (CGVS 2, p2, 3). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat Ahmed al Khafaji een belangrijk en gekend leider is in de sjiiitische Badr-militie. Toen u met deze informatie geconfronteerd werd, verklaarde u dat u – ook als lijfwacht van uw vader - niet naging tot welke partij iedere persoon behoorde. Zelfs toen u er herhaaldelijk op gewezen werd dat in Irak en daarbuiten breed bekend is dat Ahmed al Khafaji een belangrijk leider is in deze militie, verklaarde u hier geen informatie over te hebben (CGVS 2, p2, 3, 4). Meer nog, u verklaarde dat uw vader zich niet met politieke partijen bemoeide, hetgeen erg vreemd is gelet op het feit dat u stelde dat hij bevriend was met de voormalige minister Jawwad al Bolani (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p8, 10; CGVS 2, p3). Gelet op uw profiel als soenniet, als lijfwacht die verantwoordelijk was voor de fysieke beveiliging van uw vader en als zoon van een man die nauwe banden onderhoudt met sjiiitische prominenten als Jawwad al Bolani en Ahmed al Khafaji, is het uiterst ongeloofwaardig dat u dermate weinig informatie kan verschaffen betreffende deze personen, hun politieke rol en de aanslag waarbij Ahmed al Khafaji om het leven kwam. Uw onwetendheid is des te opvallender in het licht van uw verklaringen als zou uw vader ontvoerd zijn en als zou uw broer [O.] om het leven zijn gekomen door toedoen van militieleden in Bagdad (CGVS 1, p3, 12). Ook uw broer [H.] toonde zich over deze onderwerpen opvallend onwetend en onverschillig, hoewel ook hij als lijfwacht van uw vader werkte. Zo verklaarde hij niet eens te weten tot welke politieke partij Jawwad al Bolani behoorde, hoewel deze als goede vriend van uw vader bij u thuis op bezoek kwam. Meer nog, uw broer verklaarde dat hij niet met uw vader over dergelijke onderwerpen sprak (CGVS broer O.V. [...], p9).

Indien uw familie werkelijk op verregaande wijze door militieleden getroffen werd, kan van u verwacht worden dat u enige pogingen onderneemt om u te informeren betreffende de verschillende milities in Bagdad, de dreiging die zij voor uw familie konden vormen en de positie van uw vader en personen rond hem ten opzichte van deze milities. Niet in het minst aangezien de contacten van uw vader zeer publieke figuren betreffen waarvan de functies en de sektarische posities in uw land brede bekendheid genieten. Het feit dat u, een persoon van de soennitische strekking en zoon en lijfwacht van een man met een publieke functie, hier in gebreke bleef, is uiterst opvallend en haalt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging ernstig onderuit. Bovendien doen uw beperkte en ongerijmde verklaringen betreffende het profiel en netwerk van uw vader in Bagdad het CGVS besluiten dat u essentiële informatie voor het CGVS achterhoudt of het belang van de positie van uw vader minstens stellig overdrijft. U vermeldde weliswaar dat uw broer [H.] een foto van uw vader op zijn werk heeft. Uit diens administratief dossier blijkt dat er inderdaad door uw broer foto's werden neergelegd van uw vader met onder andere de burgemeester van Diwaniya en een voormalige minister van buitenlandse zaken maar uit deze foto's blijkt geenszins wat voor functie uw vader precies had en welk risico uw vader liep (CGVS 1, p11; CGVS broer O.V. 8.102.249, p3). Meer nog, het is des te ongeloofwaardiger dat u en uw broer het belang van de functie van uw vader en het hieraan voor u verbonden risico wenssen te staven met foto's van politiek invloedrijke figuren uit Bagdad, maar dat u, noch uw broer degelijke verklaringen kunnen afleggen over de sektarische en politieke positie van deze figuren of over de aard van de band tussen uw vader en deze figuren. U werd bovendien geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen over uw vader en zijn connecties onaannemelijk vaag waren, waarop u aanvankelijk herhaalde over dergelijke feiten geen weet te hebben en waarop u na een korte pauze stelde dat u, als lijfwacht van uw vader, zich niet in dergelijke onderwerpen verdiept heeft (CGVS 2, p3, 4).

Ten tweede legde u weinig aannemelijke, foutieve en vage verklaringen af betreffende de bedreigingen en vervolgingsfeiten die u en uw vader ervoeren.

Zo verklaarde u dat u samen met uw broers en vader onderweg was op 14.10.2014 toen er een aanslag plaatsvond waarbij ook het parlamentslid Ahmed al Khafaji om het leven kwam. U verklaarde dat één van de wagens van Ahmed al Khafaji vol explosieven zat en dat uw vader na de aanslag gecontacteerd werd met de boodschap dat hij deze eerste aanslag overleefd had maar de tweede niet zou overleven (CGVS 1, p9, 10, 14, 15). Ook werd u gevraagd of deze aanslag werd opgeëist, waarop u herhaalde dat het de groepering was die uw vader bedreigde die deze aanslag opeiste. Bovendien verklaarde u dat niemand anders deze aanslag opeiste (CGVS 1, p15). Uw verklaringen betreffende deze aanslag zijn uiterst ongeloofwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt namelijk dat de aanslag reeds op 14.10.2014 opgeëist werd door de terreurbeweging Islamitische Staat (Islamitische Staat in Irak en de Levant, IS), dat hierbij de dader bekend gemaakt werd en dat werd vermeld dat deze aanslag expliciet gericht was tegen het parlamentslid Ahmed al Khafaji en dus niet tegen uw vader. Het is dan ook zeer verwonderlijk dat u zou aannemen dat deze aanslag tegen uw vader gericht was en dat u bovendien verklaart dat de belagers van uw vader dit zo communiceerden.

Des te ongeloofwaardiger is het dat u, die bovendien op het moment van de aanslag al twee jaar voor uw vader als lijfwacht werkte, dermate weinig informatie kan verschaffen over deze aanslag. Zo werd u tijdens het eerste gehoor op het CGVS reeds gevraagd of u, als lijfwacht van uw vader, nog informatie over deze aanslag had ingewonnen, waarop u slechts verklaarde dat het uw bevoegdheid niet was om hierover informatie op te zoeken (CGVS 1, p15). Ook toen u hier tijdens uw tweede gehoor verder naar gevraagd werd, verklaarde u nu eens dat het uw bevoegdheid niet was, dan weer dat u zelfs de mediaberichtgeving rond deze aanslag niet opvolgde (CGVS 2, p3, 4). Ook de informatie die u wel over deze aanslag kon verschaffen, bleek foutief. Zo verklaarde u dat het één van de wagens van Ahmed al Khafaji was die ontplofte. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat deze zelfmoordaanslag werd uitgevoerd doordat een lid van IS zijn eigen wagen liet ontploffen (CGVS 1, p14, 15). Welnu, er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de omstandigheden van deze aanslag, die volgens uw verklaringen persoonlijk tegen uw vader was gericht, en dat u op zijn minst de nodige moeite neemt om uzelf over deze feiten te informeren, niet alleen om het risico te kunnen inschatten of er verder gevaar voor u dreigde, maar bovendien, omdat u als lijfwacht uw vader moest beschermen. Over deze feiten, die plaatsvonden in een reeks van aanslagen op hoge functionarissen in Bagdad en Anbar, werd bovendien kort na de aanslag breed bericht in Irakese en internationale media, zoals ook blijkt uit enkele berichten die aan uw administratief dossier werden toegevoegd. Dat u als zoon en lijfwacht van uw vader niet de minste moeite nam om zich over deze feiten te informeren en u in plaats daarvan in volledige onwetendheid over de positie van uw vader en

uw familieleden verkoos om zich in een voor u totaal vreemd land op internationale bescherming te beroepen, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten en bedreigingen die uw vader ondervond zijn niet alleen weinig aannemelijk en in tegenstrijd met beschikbare informatie, de door u afgelegde verklaringen bleven bovendien ook erg vaag. Zo verklaarde u dat de aanslag tegen uw vader op 14.10.2014 opgeëist werd door de groepering die uw vader bedreigde maar dat niemand weet tot welke groep deze mensen behoren (CGVS 1, p14, 15). Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat men slechts vermoedt dat de daders van de ontvoering van uw vader en de moord van uw broer op 22.07.2015, tot een doodseskader (Furaq al Mawt) behoren. U gaf bovendien niet aan waarop u dit vermoeden dan wel baseerde, noch welke groepen of individuen er dan wel achter dit eskader zouden zitten (CGVS 1, p10, 12). Toen u tijdens uw tweede gehoor opnieuw gevraagd werd wie uw vader ontvoerde, verklaarde u dat u enkel begreep dat er een groep mensen waren die een controlepost hadden gemaakt en daar uw broer hebben gedood en uw vader hebben meegenomen (CGVS 2, p5). Uw vage verklaringen betreffende de vervolgers van uw vader, doen verdere afbreuk aan uw asielrelaas, niet in het minst aangezien u verklaarde dat deze personen uw vader 4 jaar lang bedreigden en dat u als zoon en lijfwacht van uw vader nauw bij zijn veiligheid betrokken was (cfr. supra). Ook uw broer [H.] kwam niet verder dan de aanname dat deze aanslag werd uitgevoerd door een doodseskader dat zou afhangen van niet nader genoemde sjiitische milities (CGVS broer O.V. [...], p13).

Ten derde is het uiterst opvallend dat u geen verdere informatie kon verstrekken betreffende het onderzoek dat naar deze zaak werd gedaan. Zo werd u tijdens uw eerste gehoor gevraagd of u ooit klacht had ingediend bij de politie of een andere instantie, waarop u antwoordde dat u dit niet had gedaan. Later verklaarde u echter dat uw buurman na de moord op uw broer en de ontvoering van uw vader de politie had gewaarschuwd. Gevraagd of u nog iets via uw buurman vernomen had, verklaarde u dat u sinds uw vertrek geen contact meer heeft opgenomen met uw buurman en dat enkel uw grootvader nog contact met hem onderhoudt. Toen u ten slotte gevraagd werd of u nog via uw grootvader geprobeerd had om informatie te verkrijgen betreffende de moord op uw broer, de ontvoering van uw vader of het politiedossier hieromtrent, verklaarde u dat u het niet gevraagd had omdat dit niet bij u was opgekomen en verklaarde u bovendien dat uw grootvader nooit vermeld had of het lijk onderzocht werd (CGVS 1, p9, 13). Uw houding omtrent het dossier van uw broers en uw vader is opvallend. Van een asielzoeker die in België een asielaanvraag indient kan namelijk verwacht worden dat hij probeert de nodige informatie in te winnen over het risico dat hij persoonlijk loopt in het land van herkomst. Des te opvallender is het dat u, als zoon en lijfwacht van uw vader, de zaak rond zijn verdwijning niet hebt opgevolgd, naar eigen zeggen omdat het niet bij u opkwam. Meer nog, tijdens uw tweede gehoor bleek dat uw grootvader het lichaam van uw broer had gezien en zelf de politie op de hoogte had gebracht. U verklaarde dat u niet weet waar hij dit deed. Toch verklaarde u later dat uw grootvader naar het politiebureau gaat wanneer hij informatie over uw vader wil (CGVS 2, p5, 6). In het licht van deze opmerkingen is het zeer ongeloofwaardig dat u niet weet welke politie-instantie hij bedoelt, dat u niet in het bezit bent van een kopie van de politiedocumenten betreffende dit incident, of dat u deze niet zou kunnen bekomen. Bovendien verklaarde u dat uw grootvader u nog de werkbadge en overlijdensakte van uw broer [O.] had opgestuurd (CGVS 1, p8). Uw onverschillige houding ten opzichte van de verdwijning van uw vader doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legde weliswaar een overlijdensakte neer van uw broer maar hieromtrent moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van dergelijke documenten is dan ook gering (document 5). Deze documenten kunnen dan ook niet opwegen tegen uw ongeloofwaardige verklaringen.

De verklaringen die u betreffende de vervolgingsincidenten aflegde, wijken bovendien af van de verklaringen die uw broer [H.] aflegde. Zo vallen uw verklaringen als zou uw grootvader nooit vermeld hebben dat het lijk van uw broer onderzocht werd, moeilijk te rijmen met de verklaringen die uw broer tijdens zijn gehoor aflegde. Uw broer verklaarde namelijk dat hij zelf had gebeld om kennis te nemen van de resultaten van de autopsie (CGVS 1, p13; CGVS broer O.V. [...], p13). Ook betreffende latere problemen legden u en uw broer onsamenhangende verklaringen af. Zo verklaarde u zelf dat een persoon in de 9e maand van 2016 naar het huis van uw grootvader ging, zich voorstelde als een collega van uw vader en naar uw vader vroeg en dat die persoon ook naar uw gezin vroeg (CGVS 1, p5; CGVS 2, p6). Uw broer verklaarde echter dat het om een groep van personen ging die zich voorstelden als collega's van uw vader en zich kwamen informeren (CGVS broer O.V. [...], p15).

Ten vierde, en in bijkomende orde, moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw paspoort en dat van uw moeder en zus werden afgenomen door de smokkelaar in Izmir, Turkije (CGVS 1, p8, 9). Dit is uiterst opvallend, aangezien uw moeder verklaarde dat jullie de paspoorten in Bagdad, Irak aan de smokkelaar overhandigd hadden. Geconfronteerd met uw bewering als zou u deze in Izmir hebben overhandigd, stelde zij dat ze er niet bij was toen de paspoorten overhandigd werden. Dergelijke verklaring kan echter niet volstaan aangezien zij eerder met zekerheid verklaarde nog in Bagdad te zijn op het moment dat de paspoorten overhandigd werden en dat ze dan van de ene smokkelaar aan de andere werden gegeven (CGVS [S.], 03.11.2016, p7, 8). Om bovenstaande reden moet worden vermoed dat u de paspoorten van u, uw moeder en uw zus bewust achterhoudt en daarmee ook cruciale informatie betreffende uw reisweg voor het CGVS achterhoudt.

Het CGVS wijst erop dat u in het kader van uw asielaanvraag de plicht heeft om uw medewerking te verschaffen, hetgeen inhoudt dat u de informatie die nodig is voor de behandeling van uw aanvraag, verduidelijkt. Hieronder vallen niet alleen de reden voor uw vlucht uit Irak maar ook het profiel van u en uw familieleden. Gelet op het feit dat u zich beroept op een vrees om door de vervolgers van uw vader gedood te zullen worden, is het namelijk essentieel dat u het CGVS een duidelijk beeld probeert te schetsen van de positie van uw vader in Bagdad, van de door u ervaren vervolgingsfeiten en van uw reisweg. U werd herhaaldelijk gewezen op het belang oprechte verklaringen af te leggen betreffende uw positie en die van uw vader en kreeg bovendien tijdens het tweede gehoor de kans om hierover met uw advocaat te overleggen (CGVS 2, p3, 4). Uw verklaring als zou u als lijfwacht van uw vader weinig bevoegdheden hebben en weinig informatie krijgen (CGVS 2, p4), kan allerminst volstaan om te verklaren waarom u beweerde dermate weinig kennis te hebben van de rol van Ahmed al Khafaji en de aanslag waarbij hij om het leven kwam, evenals van de politieke positie van uw vader en zijn intimi. Gelet op uw positie en die van uw broer als lijfwacht van jullie eigen vader, gelet op het feit dat uw vader ontvoerd werd en uw andere broer werd vermoord en gelet op de mogelijkheden die u en uw broer hadden om informatie op te zoeken - zij het via jullie werkgever, de provincieraad, zij het via de politie en via jullie grootvader en oom, zij het op eigen initiatief via het internet of via andere bronnen, kan enkel worden besloten dat uw vage verklaringen betreffende de positie en de vervolging van uw vader flagrant ongeloofwaardig zijn. Meer nog, uw uiterst beperkte verklaringen en de aanwijzing dat u uw paspoort achterhoudt, doen het vermoeden ontstaan dat u essentiële informatie in verband met uw persoonlijke positie in Irak voor het CGVS achterhoudt. Het CGVS is bijgevolg van mening dat het geen geloof kan hechten aan het door u verklaarde asielrelaas en is van mening dat u het CGVS niet in staat stelt om een correct beeld te vormen van het risico dat u en uw familieleden in Irak lopen.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u verklaarde u dat uw familie in 2004 uit Anbar ontheemd werd door het oprukken van al Qaeda en dat jullie in Bagdad een onderkomen vonden. U legde hieromtrent een ontheemdenkaart en een bewijs van uitkering neer. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat u geen verdere problemen met al Qaeda aanhaalde. U verklaarde eveneens dat uw familie wegens het sektarisch geweld in 2006 een dreigbrief kreeg en opnieuw moest verhuizen, ditmaal uit de wijk Kadhimiya naar de wijk Yarmouk. U legde ook een kopie van deze dreigbrief neer. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat u verklaarde in 2011 naar de wijk Kadhimiya te zijn teruggekeerd omdat de wijk toen beveiligd was en de milities eruit verdreven waren (documenten 6, 7, 8; CGVS 1, p2, 3). Het CGVS heeft bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat u of uw familieleden omwille van uw eerdere ontheemding door al Qaeda in 2004 of omwille van het vroegere sektarische geweld in 2006 in Bagdad nog steeds vervolging vreest in Irak. Deze incidenten vonden meer dan 10 jaar geleden plaats en u haalde geen enkele reden aan waarom deze gebeurtenissen vandaag de dag nog zouden wijzen op een risico voor u of uw familieleden in Bagdad, niet in het minst gelet op bovenstaande bevindingen.

Gelet op het feit dat u vage, onwaarschijnlijke en ongeloofwaardige verklaringen aflegde betreffende uw asielrelaas en gelet op het feit dat vermoed kan worden dat u het CGVS niet op de hoogte heeft gebracht van essentiële feiten betreffende het profiel van uw vader, betreffende de exacte gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vlucht uit Irak en betreffende uw reisweg, moet worden besloten dat u niet in staat bleek het CGVS ervan te overtuigen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging bezit zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

De overige documenten die u neerlegde (uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs; een kopie van een bevestiging van woonst in de al Mansour-wijk; een kopie van de woonstkaart van uw vader en de identiteitskaarten van uw moeder en zus) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij tonen weliswaar uw identiteit, uw woonstplaats in de wijk al Mansour en de identiteit van uw familieleden aan, zij vormen geenszins een bewijs voor de door u verklaarde problemen in Irak, noch van het profiel van uw vader.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina

1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren.

Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidsituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12,

van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Op 23 maart 2018 neemt de commissaris-generaal v ten aanzien van tweede verzoekster, moeder van eerste verzoeker, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u soennitisch moslim van Arabisch etnische origine en bezit u de Irakese nationaliteit. U bent geboren op 8 augustus 1970 te Bagdad, Irak. U studeerde tot uw 3e jaar middelbaar onderwijs en bleef vervolgens thuis. U huwde in 1994 met uw man, [A.A.A.A.]. U kreeg met hem 4 kinderen: een dochter, [F.], en drie zoons, [O.], [S.] (OV [...]) en [H.] (OV [...]).

U verhuisde in 2004 met uw gezin naar de wijk Kadhimiya in Bagdad omwille van bedreigingen door al Qaeda. In 2006 kreeg uw gezin een dreigbrief zoals ook uw burens hadden gekregen voordat zij vermoord werden. Uw gezin besloot naar Hay Dagh in de wijk al Mansour te Bagdad te verhuizen. In 2008 diende uw echtgenoot een sollicitatie in als ambtenaar bij de provincieraad van Bagdad. Hij werd er aangenomen als verantwoordelijke voor overeenkomsten met privé-bedrijven. Uw gezin keerde in 2011 terug naar de wijk Kadhimiya omdat de regering er voor stabiliteit zorgde. Eind 2011 kreeg uw man verschillende bedreigingen. De toenmalige minister van binnenlandse zaken, Jawad al-Bulani, gaf uw man de raad om familieleden in te schakelen als lijfwacht. Uw zoons [O.] en [H.] kregen een job als lijfwacht van uw man en ook uw zoon [S.] begon voor hem als lijfwacht te werken in 2012. De situatie was toen stabiel.

In 2013 kreeg uw man nieuwe bedreigingen van een bedrijf dat een goedkeuring eiste voor werken die niet uitgevoerd werden. Leden van dit bedrijf boden uw man geld aan om dit contract goed te keuren. Uw man berichtte hierover aan de minister van binnenlandse zaken, dat hem opdroeg om het dossier aan de controledienst te geven. Uw man deed dit maar kreeg hierom bedreigingen. Uw man vroeg aan Ahmed al Khafaji, een parlements lid, om onderzoek te voeren naar de bedreigingen.

Op 14.10.2014 kwam Ahmed al Khafaji op bezoek bij de provincieraad. Hij vroeg uw man om mee te komen naar zijn wagen. Uw man praatte met hem, stapte weer in zijn eigen wagen en reed weg. Eén van de wagens van Ahmed al Khafaji zat vol met explosieven en ontplofte. De wagen van uw man werd beschadigd maar uw man en zoons bleven ongedeerd. Door de schok kreeg uw zoon [H.] later wel de ziekte van Crohn.

In de maand februari van 2015 kreeg uw man opnieuw telefonisch een dreigbericht. Hier stond in dat hij een eerste maal overleefd had maar dat hij de tweede maal niet zo gelukkig zou zijn en dat hij het onderzoek moest opgeven. Ook op 18 juli 2015 kreeg uw man verschillende dreigberichten maar hij besteedde hier geen aandacht aan.

Op 22 juli 2015 gingen uw man en uw zoon [O.] medicijnen kopen voor [H.] bij de apotheker. Vijftien minuten na hun vertrek kreeg uw zoon [H.] telefoon van uw buurman, Mohammed Saleh al Saadi. Hij

vertelde uw zoon dat personen in zwarte Hummer-wagens uw man en zoon hadden doen stoppen, uw zoon [O.] neerschoten en uw man ontvoerden. Uw zoon [S.] besloot dat u met uw twee zoons [S.] en [H.] en met uw dochter [F.] naar het huis van uw vader zou gaan. Bij uw vader aangekomen werd u verteld wat er gebeurd was en. Uw vader gaf u geld om het land te verlaten.

Op 24.07.2015 reisde u met uw zoons [H.] en [S.] en met uw dochter [F.] met de wagen van een smokkelaar van Bagdad naar Zakho, Suleymania, in het noorden van Irak. Daar stak u de rivier over naar Turkije en reisde u op 25 juli 2015 naar Izmir, waar u op 26 juli 2015 aankwam. U verbleef 2 dagen in Izmir in het huis van een smokkelaar en nam op 28 juli 2015 de boot naar Griekenland. Voor het inschepen nam de smokkelaar uw paspoort en dat van uw zoon [S.] en uw dochter [F.] af. Uw zoon [H.] verklaarde dat hij zijn paspoort nodig zou hebben voor zijn asielaanvraag maar verloor het op zee. U reisde verder door Europa en kwam aan in België op 11 september 2015 en vroeg op 14 september 2015 asiel aan.

Om uw asielaanvraag te staven legde u een identiteitskaart neer. Uw zoon legde in zijn dossier de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs; een werkbadge van het ministerie van binnenlandse zaken; een overlijdensakte; een kopie van een dreigbrief; een kopie van een ontheemdenkaart; een kopie van een bewijs van een uitkering als ontheemde; een kopie van een bevestiging van woonst in al Mansourwijk; een kopie van de werkbadge van uw man; een kopie van de woonstkaart van uw man en de identiteitskaart van u en uw dochter.

B. Motivering

U verklaarde dat u net zoals uw zoon vreest in Irak te zullen worden gedood door leden van sjiiitische milities omwille van het werk van uw man als controleur van contracten bij de provinciale raad van Bagdad en omwille van zijn weigering om toe te geven aan corruptie. U verklaarde dezelfde asielmotieven te hebben als uw zoons [S.] en [H.]. U verklaarde verder in Irak geen andere problemen te hebben gehad (CGVS [S.], 03.11.2016, p8, 14). In het dossier van uw zoon [S.] werd echter een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut genomen. Bijgevolg kan er ook in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De beslissing van uw zoon [S.] luidt als volgt:

[idem motivering eerste bestreden beslissing]

Naast de documenten die uw zoon neerlegde, legde u zelf enkel een identiteitskaart neer, dewelke evenmin een bewijs vormt van de door u en door uw zoon verklaarde problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

[idem motivering eerste bestreden beslissing]

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De broer van eerste verzoeker dient op 6 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam ten aanzien van deze broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en tot weigering van subsidiaire beschermingsstatus op 23 maart 2018. Een beroep werd hiertegen ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 220 058.

2. Over de samenhang

Uit de gegevens van de dossiers blijkt dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming integraal steunen op dezelfde vluchtmotieven die werden aangehaald door eerste verzoeker. Dit wordt ook vastgesteld in de tweede bestreden beslissing en wordt door verzoekers niet betwist in hun verzoekschriften. De uiteenzetting van de middelen is overigens gesteund op de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker en de twee verzoekschriften zijn gelijklopend.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat beide beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschriften

Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van:

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;
- de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, 48/6, 57/6/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna: KB CGVS);
- het algemeen beginsel voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Wat betreft de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus, voeren verzoekers in concreto aan:

“a) Wat betreft de gebrekkige kennis van verzoeker omtrent de positie van zijn vader

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn vrees te zullen worden gedood of ontvoerd door leden van sjitische milities omwille van het werk van zijn vader als controleur van contracten bij de provinciale raad van Bagdad en zijn weigering om toe te geven aan corruptie als ongeloofwaardig beschouwd dienen te worden.

Dat de tegenpartij vooreerst opmerkt dat de verklaringen betreffende de positie van de vader van verzoeker dermate vaag en ongeloofwaardig zijn, dat zij het CGVS niet in staat stellen om een correcte inschatting te maken van het persoonlijke risico dat zowel de verzoeker, zijn vader en zijn broer [H.] in Bagdad lopen.

Zo stelt de tegenpartij (bestreden beslissing, p. 2):

(...)

Men dient op te merken dat verzoeker een summiere kennis heeft van hoe verkiezingen geregeld worden. Verzoeker liet dit reeds verstaan tijdens zijn eerste gehoor. Zie in deze zin (gehoorverslag I, pp. 10-11):

(...)

Voorts dient men er op te wijzen dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat zijn vader niet werd verkozen.

De gebrekkige kennis van verzoeker omtrent verkiezingen werd eveneens door de begeleidende advocate benadrukt, zie in deze zin (gehoorverslag I, p. 16):

(...)

Vervolgens stelt de tegenpartij dat (bestreden beslissing, p. 2):

(...)

Uit voorgaande blijkt dat de tegenpartij zich vragen stelt bij de verklaringen van verzoeker betreffende de inhoud van de job van zijn vader en de problemen die zijn vader hierdoor had. De tegenpartij stelt tevens dat van een lijfwacht verwacht kan worden dat hij hier meer van op de hoogte zou zijn.

Nochtans maakte verzoeker tijdens zijn eerste gehoor reeds duidelijk dat hij slechts beperkte bevoegdheden had en enkel in stond voor de veiligheid van zijn vader wanneer deze zich verplaatste, zie in deze zin (gehoorverslag I, p. 6):

(...)

Tijdens het tweede gehoor gaf verzoeker meer duiding bij het werk hij deed. Zo herhaalt verzoeker dat hij slechts beperkte bevoegdheden had, niet in staat was om zelf enige stappen te ondernemen en dat hij slechts instond voor de veiligheid van zijn vader wanneer die zich verplaatste (gehoorverslag II, p. 4):

(...)

Voorts dient men er op te wijzen dat daar waar de tegenpartij stelt dat "[l]ater herhaalde u dat u niet op de hoogte was van de détails van het werk van uw vader en verklaarde u dat deze détails u niet boeien", de tegenpartij de woorden van verzoeker uit hun context haalt en er een eigen interpretatie aan geeft.

Verzoeker verklaarde namelijk (gehoorverslag I, p. 11):

(...)

Hieruit kan men duidelijk afleiden dat verzoeker het hier had over zijn desinteresse in politiek. Het verwondert verzoeker dat de tegenpartij uit de door hem gegeven verklaring meent te kunnen afleiden dat het werk van zijn vader hem niet zou boeien.

Tevens kan men ook wijzen op het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn vader hem niet toe stond om détails te vragen over diens werk, wat eveneens de gebrekkige kennis van verzoeker omtrent de inhoud van de job van zijn vader kan verklaren.

Vervolgens stelt de tegenpartij zich vragen bij de beperkte kennis van verzoeker omtrent de rol van Ahmed al Khafaji, die omkwam bij een aanslag op het leven van verzoekers' vader (bestreden beslissing, p. 3):

(...)

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen, zie in deze zin (gehoorverslag 1, pp. 9-10):

(...)

Alsook (gehoorverslag II, pp. 2-3):

(...)

Voorts kan men eveneens wijzen op wat hierboven reeds werd verklaard (zie supra) omtrent verzoekers' desinteresse in politiek, waarmee men zijn gebrekkige kennis omtrent politieke figuren en dergelijke meer kan verklaren.

b) Wat betreft de verklaringen omtrent de bedreigingen en vervolgingsfeiten

De tegenpartij stelt dat (bestreden beslissing, pp. 4-5):

(...)

personen in Irak. Het contact dat verzoeker heeft met zijn grootvader gebeurd via zijn oom die zich in Denemarken bevindt, zie in deze zin (gehoorverslag I, p. 4):

(...)

Men kan zich inbeelden dat dit omslachtig is en verzoeker hierdoor op gebrekkige wijze contact met zijn grootvader heeft vermits de informatie via een derde persoon, zijnde zijn oom in Denemarken, wordt doorgegeven.

Dit moeizaam contact en de hierdoor beperkte informatie blijkt eveneens uit latere antwoorden van verzoeker (gehoorverslag I, p. 5):

(...)

Wat betreft de ontvoering van de vader en het overlijden van de broer van verzoeker, dient men rekening te houden met het feit dat verzoeker dit via zijn broer [H.] heeft vernomen, die het op zijn beurt van een buurman vernam, zie (gehoorverslag I, pp. 12-13):

(...)

Wederom kan men hier opmerken dat deze informatie doorgegeven werd via een derde, wat eveneens de gebrekkige kennis van verzoeker omtrent de *détails* kan verklaren. Voorts kan men eveneens opmerken dat verzoeker 2 dagen na de gebeurtenissen het land verliet en dus niet in de mogelijkheid was om meer informatie te bekomen tijdens zijn verblijf in Irak. Wat betreft de moeite om informatie van op afstand te verkrijgen, zie *supra* omtrent de moeilijkheden om contact op te nemen met zijn grootvader.

Daar waar de tegenpartij stelt dat de verklaringen van verzoeker afwijken van die gegeven door zijn broer [H.], met betrekking tot de vraag of het lijk van de broer van verzoeker al dan niet onderzocht werd, kan men stellen dat deze afwijking logisch te verklaren valt.

Zo stelt verzoeker immers dat zijn grootvader dit nooit vermeld heeft, terwijl zijn broer verklaarde dat de grootvader zelf had gebeld om kennis te nemen van de resultaten van de autopsie. Het is perfect mogelijk dat de broer van verzoeker inderdaad deze informatie vernomen heeft, maar deze niet gedeeld heeft met verzoeker. Hierdoor was verzoeker hier logischerwijze niet van op de hoogte, wat de afwijking kan verklaren.

Wat betreft andere afwijkingen, kan men verwijzen naar wat hierboven reeds gesteld werd met betrekking tot de wijze waarop de informatie van de grootvader via de oom werd doorgegeven, wat met zich mee kan brengen dat bepaalde *détails* verloren gaan en 2 personen een licht afwijkende versie geven.

Ten slotte, stelt de tegenpartij zich vragen omtrent de paspoorten die door de smokkelaar werden afgenomen (bestreden beslissing, p. 5):

(...)

Verzoeker wenst te verduidelijken dat zijn paspoort wel degelijk werd afgenomen door de smokkelaar te Izmir, terwijl het paspoort van zijn moeder en jongere zus reeds in Bagdad aan de smokkelaar overhandigd werden."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus betwisten verzoekers na een korte theoretische toelichting het besluit van de commissaris-generaal dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers ontleden de verschillende aspecten van de bestreden beslissingen en stellen vast dat de commissaris-generaal erkent dat er in Bagdad sprake is van een intern gewapend conflict, doch dat de "*mate van willekeurig geweld*" wordt betwist.

Verzoekers zijn echter van mening dat de situatie van willekeurig geweld in Bagdad wel degelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. Zij ondernemen een poging om deze stelling te onderbouwen aan de hand van verschillende criteria afgeleid uit de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, met name het arrest "*Sufi en Elmi tegen het VK*" van 28 juni 2011, toegepast op de criteria gehanteerd door de commissaris-generaal. Zo menen verzoekers vooreerst dat het duidelijk is dat de partijen betrokken in het conflict gebruik maken van oorlogsmethoden en tactieken "*die van die aard zijn om het risico te doen verhogen van het aantal burger-slachtoffers*", hetgeen volgens verzoeker eveneens blijkt uit de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 5 juli 2017. Voorts zijn verzoekers van mening dat de commissaris-generaal geenszins de intensiteit van de aanslagen betwist. Betreffende het veelvoorkomende karakter van deze methoden, laken verzoekers evenwel dat de COI Focus van 5 juli 2017 bij de "*zware aanslagen in Bagdad*" geen verduidelijking geeft over de definitie en slechts melding maakt van het minimaal aantal slachtoffers en dat het aantal zware aanvallen veel lager ligt dan blijkt uit de website "*Musings on Iraq*". Zij wijzen er bovendien op dat IS niet de enige oorzaak van het geweld tegen burgers is in Bagdad, maar dat ook sjiiitische milities, criminele organisaties en milities die uit eigen initiatief handelen verantwoordelijk zijn voor een "*meer individuele vorm van geweld tegen burgers*". Omtrent de gelokaliseerde of verlengde aard van de gevechten, stellen verzoekers dat er in 2016 gemiddeld 11 burgers per dag overleden zijn in Bagdad, onder verwijzing naar cijfers van "*Iraq Body Count*". Zij stellen dat het aantal burgerdoden in Bagdad 22,84 % van alle burgerdoden in Irak betreft, waardoor "*beweren dat het conflict in Bagdad geen lokaal karakter vertoont, [...] de ontkenning [zou] zijn van een verschrikkelijke objectieve vaststelling*". Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal niet betwist dat het geweld in Bagdad honderden doden en gewonden per maand opeist en dat dit alle burgers treft. Verzoekers menen aldus dat er duidelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan alle burgers het slachtoffer kunnen zijn en wijzen hierbij op een citaat van minister van buitenlandse zaken Didier Reynders, de reisadviezen van respectievelijk Canada, het Verenigd Koninkrijk en België en de opmerking van Hans Christof Graf von Sponeck waarin hij aangeeft dat er geen vooruitgang zichtbaar lijkt op het terrein. Zij verwijzen bovendien naar de diepe politieke crisis die de regering en het parlement verontrust en wijzen

erop dat op 20 mei 2016 minstens vier betogers gedood werden en meer dan 500 personen gewond raakten door de Iraakse veiligheidstroepen.

Verzoekers voegen geen stukken ter ondersteuning van hun beroepen toe.

3.2. Nieuwe elementen

Op 3 april 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij een geactualiseerde COI Focus: *“Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

3.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

3.4.2. Beoordeling

3.4.2.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers verklaren Iraakse staatsburgers te zijn en soennieten van Arabische origine, afkomstig uit Anbar, maar sinds 2004 verblijvend in Bagdad. Verzoekers stellen dat hun vader/echtgenoot werkzaam was als ambtenaar bij de provincieraad en verantwoordelijk was voor de controle op overeenkomsten met privébedrijven. Verzoekers' vader/echtgenoot werd door bedrijven bedreigd om mee te werken aan corruptie. Verzoeker en zijn twee broers begonnen vanaf 2012 als lijfwacht voor hun vader te werken. Op 4 oktober 2014 raakten verzoeker, zijn broers en zijn vader betrokken bij een bomaanslag waarbij parlamentslid A.A.K. omkwam. In 2015 ontving de vader/echtgenoot verschillende dreigberichten. Op 22 juli 2015 werden broer O. neergeschoten en de vader/echtgenoot ontvoerd. Verzoekers zijn daarna Irak

ontvlucht. Zij vrezen bij terugkeer in Irak te worden gedood of ontvoerd door leden van sjiitische milities omwille van het werk van de vader/echtgenoot en zijn weigering om mee te werken aan corruptie.

3.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers een aantal documenten hebben voorgelegd aan de commissaris-generaal om hun vluchtrelaas te staven (CGVS, stuk 19, 'map met documenten').

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Vervolgens stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast:

- De nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, rijbewijs, en paspoorten van verzoekers bevestigen de identiteit van verzoekers die niet ter discussie staat.
- De kopie van bevestiging van woonst in de al Mansour-wijk en van de woonkaart van de vader/echtgenoot tonen enkel hun woonplaats aan.
- De kopie van de werkbadge van verzoekers vader vertoont enkele eigenaardigheden. De commissaris-generaal merkt terecht op: *"Zo is deze opgesteld in gebrekkig Engels: de woorden "authorized" en "weapon" zijn geschreven als "Authoraized" en "Wapon". Daarnaast is het opvallend dat deze badge vermeldt dat uw vader, als ambtenaar verantwoordelijk voor de controle van openbare aanbestedingen, de bevoegdheid had om zowel een pistool als een aanvalsgeweer van het type 'AK', (Kalasjnikov) te dragen."* Verder stelt de Raad vast dat slechts een kopie wordt voorgelegd en geen origineel document. De authenticiteit en de herkomst van dit document kunnen aldus niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie COI Focus 'Irak – Corruptie en documentatie-fraude', 8 maart 2016). Deze vaststellingen worden door verzoekers niet betwist.
- Ook de originele werkbadge van eerste verzoeker vertoont een eigenaardigheid. Zo is deze badge eveneens opgesteld in gebrekkig Engels: het woord *"interior"* is geschreven als *"interor"*. Daarnaast geldt ook hier de bemerking dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie in Irak wijdverspreid is en dat allerlei documenten tegen betaling kunnen worden verkregen.
- De overlijdensakte bevestigt enkel de dood van broer O. maar vormt op zich geen bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten en het vluchtrelaas van verzoekers. De commissaris-generaal merkt verder terecht op dat de bewijswaarde van dit document gering is, gelet op de landeninformatie met betrekking tot Iraakse documenten, hetgeen verzoekers niet betwisten.

3.4.2.3. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de documenten die aan het CGVS werden voorgelegd op zich niet kan overtuigen en dat bovendien hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd en specifiek en aannemelijk zijn, opdat hun vluchtrelaas in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

3.4.2.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

Voor wat betreft verzoekers' vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten, verbonden aan de functie van de vader/echtgenoot, besluit de commissaris-generaal dat deze niet geloofwaardig zijn. De commissaris-generaal steunt onder meer op de redengeving zoals hieronder samengevat:

I. Verzoekers verklaringen over de positie van hun vader/echtgenoot zijn dermate vaag en ongeloofwaardig dat zij de commissaris-generaal niet in staat stellen om een correcte inschatting te maken van het persoonlijk risico dat eerste verzoeker, zijn broer H. en zijn vader – familieleden en persoonlijke lijfwachten in Bagdad lopen, met name omdat:

- eerste verzoeker manifest tegenstrijdige en beperkte verklaringen aflegt over de wijze waarop zijn vader zijn functie heeft verworven;
- eerste verzoeker uiterst beperkte verklaringen aflegt over de inhoud van de job van zijn vader;
- eerste verzoeker en zijn broer H. onaannemelijk vage verklaringen afleggen over de personen of organisaties die zijn vader zouden hebben bedreigd;
- de voorgelegde werkbades van eerste verzoeker en zijn vader gelet op hun geringe bewijswaarde, niet in het minst omwille van hun formele afwijkingen, geenszins volstaan om aan te tonen dat de vader een belangrijke, administratieve positie had bij de provincieraad, laat staan om aan te tonen welke problemen de vader omwille van zijn werk zou hebben ervaren;
- eerste verzoeker niet in het bezit is van andere documenten in verband met het werk van zijn vader;
- niettegenstaande eerste verzoekers profiel als soenniet en als lijfwacht verantwoordelijk voor de beveiliging van zijn vader die nauwe banden onderhoudt met sjiitische prominenten als J.A.B en A.A.K., eerste verzoeker zeer weinig informatie kan geven over deze personen, hun politieke rol en de aanslag waarbij A.A.K. om het leven kwam;
- eerste verzoeker in gebreke bleef om zich te informeren betreffende de verschillende milities in Bagdad, de dreiging die zij voor zijn familie konden vormen en de positie van zijn vader en personen rond hem ten opzichte van deze milities.

II. Eerste verzoeker legt weinig aannemelijke, foutieve en vage verklaringen af over de bedreigingen en vervolgingsfeiten die hij en zijn vader ervoeren op 14 oktober 2014, met name:

- zijn verzoekers verklaringen over de bomaanslag op 14 oktober 2014 niet coherent met de objectieve landeninformatie in het administratief dossier;
- kan verzoeker zodanig weinig informatie verschaffen over deze aanslag en bleef hij in gebreke zich te informeren over de aanslag;
- zijn verzoekers verklaringen over de daders van de aanslag zijn erg vaag.

III. Eerste verzoeker kon geen verdere informatie verstrekken over het onderzoek naar de moord op zijn broer O. en de ontvoering van zijn vader op 22 juli 2015, bleef in gebrek hierover informatie te verzamelen en hanteert een onverschillige houding ten aanzien van de verdwijning van zijn vader. Zijn verklaringen over deze incidenten met betrekking tot zijn broer en vader wijken bovendien af van de verklaringen afgelegd door zijn broer H.

3.4.2.5. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissingen, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoekers toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Verzoekers slagen er middels hun verzoekschriften echter niet in om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen.

3.4.2.6. Verzoekers' betoog is in eerste orde gericht tegen de vaststelling dat eerste verzoeker een gebrekkige kennis heeft over de positie van zijn vader en daarover vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt (vaststelling I).

Zij citeren uit het gehoorverslag van eerste verzoeker en stellen dat hij duidelijk liet verstaan een summiere kennis te hebben van hoe verkiezingen worden geregeld, hetgeen door de advocaat ook werd benadrukt.

De Raad leest in de bestreden beslissingen niet dat eerste verzoeker wordt verweten een gebrekkige kennis te hebben van de werkwijze van verkiezingen. Wel wordt in wezen vastgesteld dat verzoeker manifest tegenstrijdige en beperkte verklaringen aflegt over de wijze waarop zijn vader zijn functie heeft verworven. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS verklaarde verzoeker immers *“Tijdens de verkiezingen voor de provincieraad van Bagdad in 2008 werd mijn vader uitgeroepen tot winnaar”* (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 10, vraag 5). Tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat zijn vader voor deze functie heeft gesolliciteerd (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6B, gehoorverslag van 3 november 2016, p. 10-11). De commissaris-generaal stelt terecht vast dat dit een manifeste tegenstrijdigheid betreft.

Waar eerste verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt in zijn verklaring dat zijn vader niet werd verkozen, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder

elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verzoekers betwisten niet dat eerste verzoeker slechts uiterst beperkte verklaringen aflegde over de inhoud van het werk van zijn vader. Zij stellen evenwel dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoren reeds duidelijk maakte dat hij slecht beperkte bevoegdheden had, enkel instond voor de veiligheid van zijn vader wanneer deze zich verplaatste en dat hij niet in staat was om zelf enige stappen te ondernemen. Dit betoog kan verzoekers gebrekkige kennis over de inhoud van zijn vaders functie niet vergoelijken. Dat verzoeker slechts beperkte bevoegdheden had, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat hij stelt de persoonlijke lijfwacht te zijn geweest van zijn eigen vader. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in zekere mate op de hoogte is van de inhoud het werk van zijn vader zodat hij, vanuit zijn taak als lijfwacht en als zoon van zijn vader, de mogelijke risico's die aan zijn vaders werk verbonden zijn correct kan inschatten, hetgeen toch de kerntaak is van een persoonlijke lijfwacht. De uitleg dat eerste verzoekers vader niet toestond om details te vragen over zijn werk, volstaat in deze niet. In deze optiek is het verder opmerkelijk dat eerste verzoeker aangaf geen contact meer te onderhouden met de provincieraad, hoewel hij er zelf werkzaam was als lijfwacht van zijn vader en verzoeker tevens voorhoudt dat zijn vader vanuit zijn functie voor deze raad verschillende malen werd bedreigd (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6B, gehoorverslag van 3 november 2016, p. 6). Opmerkelijk is ook dat verzoeker geen contactgegevens kon verschaffen van zijn werkgever, maar het enkel had over zijn sollicitatieprocedure en het uitbetalen van zijn loon (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 6B, gehoorverslag van 3 november 2016, p. 6-7). Bovendien moet de vaststelling dat eerste verzoeker uiterst beperkte verklaringen aflegt over de inhoud van het werk van zijn vader worden samen gelezen met de vaststelling dat de voorgelegde werkbades van verzoeker en zijn vader gelet op hun geringe bewijswaarde geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers vader een belangrijke administratieve positie had bij de provincieraad.

Wat betreft verzoekers verklaring "*Ook op het werk, de details boeien mij niet*", stellen verzoekers dat eerste verzoeker het hier duidelijk had over zijn desinteresse in politiek en dat men er niet mag uit afleiden dat het werk van zijn vader hem niet zou boeien.

Vooreerst blijkt duidelijk dat eerste verzoeker refereerde naar "*op het werk*". Verder brengen verzoekers hier een tegenstrijdig betoog. Indien uit eerste verzoekers verklaring niet mag worden afgeleid dat het werk van zijn vader hem niet zou boeien, dan is het geheel onaannemelijk dat eerste verzoeker, gelet op de bedreigingen door bedrijven ten aanzien zijn vader en gelet op zijn taak als de persoonlijke lijfwacht van zijn vader, niet meer kan vertellen over de inhoud van het werk van zijn vader. In zoverre eerste verzoeker het zou hebben gehad over desinteresse in de politiek, moet worden vastgesteld dat zulke politieke desinteresse evenmin een aanneemelijke houding uitmaakt gelet op de omstandigheden van verzoeker. Hij houdt immers voor de zoon en persoonlijke lijfwacht te zijn van een man die nauwe banden onderhield met sjiitische prominenten zoals J.A.B en A.A.K. De eerste gaf zijn vader de raad om, na de bedreigingen, zijn zonen aan te werven als lijfwacht en de tweede kwam om in een bomaanslag waar eerste verzoeker en zijn vader bij waren betrokken. Gelet op de bedreigingen aan het adres van zijn vader, de nood om zijn zonen als lijfwacht aan te werven, de betrokkenheid bij een dodelijke bomaanslag op A.A.K., de moord op zijn broer O. en de ontvoering van zijn vader, kan redelijkerwijze worden verwacht dat eerste verzoeker noodgedwongen een interesse in de politiek zou ontwikkelen. Verzoekers onwetendheid en desinteresse zijn in deze dan ook ongeloofwaardig.

Wat betreft de vaststelling dat, gelet op zijn profiel als soenniet en als lijfwacht verantwoordelijk voor de beveiliging van zijn vader die nauwe banden onderhoudt met sjiitische prominenten als J.A.B en A.A.K., eerste verzoeker maar zeer weinig informatie kan geven over deze personen, hun politieke rol en de aanslag waarbij A.A.K. om het leven kwam, stellen verzoekers dat eerste verzoeker volhardt in zijn verklaringen, waarbij het gehoorverslag uitgebreid wordt geciteerd. De Raad benadrukt dat het louter volharden in de verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan de verzoekers toe om de relevante motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijven.

De overige motieven onder vaststelling I worden door verzoekers niet betwist of weerlegt.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aanneemelijk te maken, quod non in casu. In navolging van de commissaris-generaal concludeert de Raad dat verzoekers het onmogelijk maken om een correcte inschatting te

maken van het persoonlijke risico dat zowel de vader/echtgenoot als zij zelf in Bagdad lopen, gelet op alle vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en ongerijmdheden met betrekking tot de functie van de vader/echtgenoot, de inhoud ervan, de ervaren problemen, de personen of organisaties die hem bedreigden alsook zijn netwerk in Bagdad.

3.4.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet betwisten noch weerleggen dat eerste verzoekers verklaringen over de bomaanslag op 14 oktober 2014 niet coherent zijn met de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS eerste verzoeker, stuk 14); dat verzoeker dermate weinig informatie verschaft over deze aanslag en dat zijn verklaringen over de daders van de aanslag erg vaag zijn. Zij doen dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat eerste verzoeker weinig aannemelijke, foutieve en vage verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen en vervolgingsfeiten die hij en zijn vader ervaren op 14 oktober 2014, zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht (vaststelling II).

3.4.2.8. Verzoekers' verdere betoog is gericht tegen de vaststelling dat verzoeker geen informatie kon verstrekken over het onderzoek naar de moord op zijn broer en de ontvoering van zijn vader, in gebreke bleef hierover informatie te verzamelen, een onverschillige houding hanteert ten aanzien van de verdwijning van zijn vader en dat zijn verklaringen over de incidenten met betrekking tot zijn broer O. en zijn vader bovendien afwijken van de verklaringen afgelegd door zijn broer H. (vaststelling III).

Verzoekers stellen dat eerste verzoeker geen rechtstreeks contacten heeft met personen in Irak. Het contact met zijn grootvader in Irak verloopt via de oom in Denemarken, waardoor dit contact gebrekkig is en moeizaam.

Verzoekers trachten hiermee de vaststellingen in de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te vergoelijken en te minimaliseren maar brengen geen objectieve argumenten om deze te ontkrachten.

Zo stelt de commissaris-generaal terecht vast:

“Zo werd u tijdens uw eerste gehoor gevraagd of u ooit klacht had ingediend bij de politie of een andere instantie, waarop u antwoordde dat u dit niet had gedaan. Later verklaarde u echter dat uw buurman na de moord op uw broer en de ontvoering van uw vader de politie had gewaarschuwd. Gevraagd of u nog iets via uw buurman vernomen had, verklaarde u dat u sinds uw vertrek geen contact meer heeft opgenomen met uw buurman en dat enkel uw grootvader nog contact met hem onderhoudt. (...)

Toen u ten slotte gevraagd werd of u nog via uw grootvader geprobeerd had om informatie te verkrijgen betreffende de moord op uw broer, de ontvoering van uw vader of het politiedossier hieromtrent, verklaarde u dat u het niet gevraagd had omdat dit niet bij u was opgekomen en verklaarde u bovendien dat uw grootvader nooit vermeld had of het lijk onderzocht werd (CGVS 1, p9, 13). (...)

Meer nog, tijdens uw tweede gehoor bleek dat uw grootvader het lichaam van uw broer had gezien en zelf de politie op de hoogte had gebracht. U verklaarde dat u niet weet waar hij dit deed. Toch verklaarde u later dat uw grootvader naar het politiebureau gaat wanneer hij informatie over uw vader wil (CGVS 2, p5, 6). (...)

Bovendien verklaarde u dat uw grootvader u nog de werkbadge en overlijdensakte van uw broer Omar had opgestuurd (CGVS 1, p8).”

Gelet op deze vaststellingen, met name dat zowel zijn buurman als zijn grootvader over nuttige informatie konden beschikken, kon de commissaris-generaal deugdelijk besluiten dat het uiterst opvallend is dat eerste verzoeker geen verdere informatie kon verstrekken betreffende het onderzoek dat naar deze zaak werd gedaan.

Verzoekers' uitleg als zou de communicatie moeizaam en gebrekkig verlopen, doet geen afbreuk aan het feit dat een communicatiekanaal met zijn grootvader en zijn buurman openstaat dat hem toelaat verdere informatie te vergaren. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, kan van een asielzoeker die in België een asielaanvraag indient, worden verwacht dat hij probeert de nodige informatie in te winnen over het risico dat hij persoonlijk loopt in het land van herkomst. Verzoekers houding is echter in deze opvallend. De commissaris-generaal merkt terecht op: *“Des te opvallender is het dat u, als zoon en lijfwacht van uw vader, de zaak rond zijn verdwijning niet hebt opgevolgd, naar eigen zeggen omdat het niet bij u opkwam. (...) In het licht van deze opmerkingen is het zeer ongeloofwaardig dat u niet weet welke politie-instantie hij bedoelt, dat u niet in het bezit bent van een kopie van de politiedocumenten betreffende dit incident, of dat u deze niet zou kunnen bekomen.”*

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het besluit: *“Uw onverschillige houding ten opzichte van de verdwijning van uw vader doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”* Hierbij wordt opgemerkt dat eerste verzoekers verklaringen overigens intern tegenstrijdig zijn waar hij eerst stelt dat de buurman de politie heeft gewaarschuwd en dat zijn grootvader het lijk van zijn broer niet heeft gezien, en vervolgens stelt dat zijn grootvader het lichaam van zijn broer had gezien en de politie

zelf op de hoogte heeft gebracht. Ook deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Verzoekers betogen nog dat de informatie omtrent de ontvoering van de vader en de moord op broer O. werd verkregen via een derde hetgeen de gebrekkige kennis aan details verklaart. Zij voeren ook aan dat zij twee dagen na de gebeurtenissen het land verlieten en dat het dus niet mogelijk was om meer informatie te verkrijgen. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoekers, eens binnengekomen in België, geen informatie meer hebben ingewonnen over het onderzoek naar deze incidenten.

Verzoekers trachten vervolgens de vastgestelde afwijkingen in de verklaringen van eerste verzoeker en zijn broer O. te verklaren door beide versies te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Deze verklaring is echter louter post factum en niet van aard om de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

3.4.2.9. Verzoekers weerleggen derhalve de voormelde vaststellingen I, II en III – zoals samengevat in punt 3.4.2.4 en omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissingen – die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, niet. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen.

Waar verzoekers nog kritiek uit tegen de vragen die commissaris-generaal zich stelt omtrent de paspoorten die door de smokkelaar werden afgenomen, stelt de Raad vast dat deze kritiek is gericht tegen een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen in de bestreden beslissingen, die alle betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, zijn voldoende determinerend om de bestreden beslissingen te schragen.

Samen met de commissaris-generaal besluit de Raad dat eerste verzoeker gelet op de vage, onwaarschijnlijke en ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde betreffende zijn vluchtrelaas en gelet op het vermoeden dat hij essentiële feiten achterhoudt betreffende het profiel van zijn vader en de exacte gebeurtenissen die hebben geleid tot zijn vlucht uit Irak, niet aannemelijk maakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging bezit zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie.

3.4.2.10. De Raad merkt tenslotte op dat verzoekers volgende motief ongemoeid laten:

“Tot slot moet worden opgemerkt dat u verklaarde u dat uw familie in 2004 uit Anbar ontheemd werd door het oprukken van al Qaeda en dat jullie in Bagdad een onderkomen vonden. U legde hieromtrent een ontheemdenkaart en een bewijs van uitkering neer. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat u geen verdere problemen met al Qaeda aanhaalde. U verklaarde eveneens dat uw familie wegens het sektarisch geweld in 2006 een dreigbrief kreeg en opnieuw moest verhuizen, ditmaal uit de wijk Kadhimiya naar de wijk Yarmouk. U legde ook een kopie van deze dreigbrief neer. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat u verklaarde in 2011 naar de wijk Kadhimiya te zijn teruggekeerd omdat de wijk toen beveiligd was en de milities eruit verdreven waren (documenten 6, 7, 8; CGVS 1, p2, 3). Het CGVS heeft bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat u of uw familieleden omwille van uw eerdere ontheemding door al Qaeda in 2004 of omwille van het vroegere sektarische geweld in 2006 in Bagdad nog steeds vervolging vreest in Irak. Deze incidenten vonden meer dan 10 jaar geleden plaats en u haalde geen enkele reden aan waarom deze gebeurtenissen vandaag de dag nog zouden wijzen op een risico voor u of uw familieleden in Bagdad, niet in het minst gelet op bovenstaande bevindingen.”

Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad overgenomen en tot het zijne gemaakt.

3.4.2.11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2. Beoordeling

3.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt in een eerste hypothese bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoekers verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De

stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 19 juni 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheids-situatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse

checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louters door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve landeninformatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie aangehaald in het verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verzoekers verwijzen bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie vervat in de 'COI Focus' van 26 maart 2018.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)-slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt hieruit dat niet alleen het aantal incidenten in Bagdad sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016, maar ook de zwaarte van de aanslagen. Deze tendens zet zich ook in 2018 voort. Daarenboven dienen ook diverse andere, objectieve elementen te worden meegenomen in de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. In die zin bevatten de bestreden beslissingen dan ook terecht een bespreking van de impact van het geweld in Bagdad op het dagelijkse leven van de burgers.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, elementen eigen aan verzoekers, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekers omwille van hun individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek worden gevisieerd dan wel omdat in hunnen hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroepen op het aangevoerde vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden vervolgingsfeiten kunnen verzoekers zich niet langer hierop steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij het oude artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet (dat met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 43 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen) geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Oud artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde immers *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend.*

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.” (eigen onderlijning).

Dit artikel was in casu niet van toepassing. Immers, de thans bestreden beslissing betreft geen weigering tot inoverwegingname doch een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers laten tevens na te concretiseren in welk opzicht de bestreden beslissingen met schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verschillende keren werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze interviews kregen zij uitgebreid de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.8. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekers vragen in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad de beroepen ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES